

[Ib Christensen.]

ikke kan sondre mellem substansen, selve EF-politikken, og så proceduren. Jeg tror ikke, disse ordførere egentlig har forstået socialdemokratiets motiv, som formentlig bl. a. er den kendsgerning, at 67 pct. af socialdemokratiets vælgere nu ifølge opinionsundersøgelserne er modstandere af EF, og kun 19 pct. er tilhængere. Kan man så fremtræde på en platform, der kan opfattes, som om man stiller spørgsmålstejn ved EF-politikken, så kan man opnå en taktisk gevinst. Jeg ved ikke, i hvilket omfang disse taktiske vurderinger har været afgørende for fremme af den socialdemokratiske forespørgsel, men i hvert fald er jeg taknemlig for, at socialdemokratiet stillede denne forespørgsel, fordi det da også er væsentligt at diskutere procedure, selv om spørgsmålet bliver rejst fra et parti, der i markedsudvalget gang på gang giver ministrene næsten hvilke som helst bemyndigelser og hvilket som helst mandat ministrene ønsker med hensyn til EF-politikken på alle områder.

Der er blevet refereret til den beretning, som markedsudvalget har leveret med hensyn til kontrolproceduren, og også til at retsforbundet på et enkelt punkt har taget forbehold. Vi mener, at markedsudvalget i hvert fald bør overholde folketingets forretningsordens regler om, at halvdelen af medlemmerne skal være til stede, når konsultationsproceduren sker, altså at man konstaterer, at der ikke er flertal mod det mandat, ministeren ønsker. Vi mener, det havde været logisk og rigtigt, og vi kan ikke se de praktiske hindringer derfor. Når der trods alt er tale om 34 medlemmer og suppleanter, burde det være muligt for 9 at være til stede også ved meget hurtige indkaldelser.

Men det er i og for sig kun udtryk for, at markedsudvalgets kontrolmuligheder er meget ringe, at man ikke engang vil respektere et sådant efter vores opfattelse ganske selvfølgeligt krav.

Videre oplever vi gang på gang, at sagerne forelægges mundtligt, og så står medlemmerne i markedsudvalget meget svagt over

for ministeren og embedsmændene, når der end ikke ligger noget papir på bordet foran os. Dertil kommer den korte tidsfrist, som man ofte opererer med, og selv om der er sket fremskridt med hensyn til, at man angiver bilagsnumre o. lign., så er det stadig væk sådan, at markedsudvalgets beslutningsmuligheder reelt er uhyre ringe.

Jeg skal nævne fem eksempler på, hvordan folketingets kontrol er forvandlet til det rudimentære og det latterlige ud fra et demokratisk, parlamentarisk synspunkt. To af dem er allerede draget frem i ministerens tale, det drejer sig om EF-budgettet, hvor ministeren frabad sig et mandat med henblik på den danske stillingtagen til det budgetforslag, som Ministerrådet skal fremsætte over for Europa-Parlamentet, skønt den reale politiske afgørelse af dette EF-budget i virkeligheden i hovedsagen er taget, i det øjeblik Ministerrådet fremlægger forslaget.

Det andet spørgsmål, om EF's observatørstatus i De Forenede Nationer, er også i høj grad kritisabelt. Selv om der politisk havde været opbakning — og det fremgår jo af ministerens tale, at der har været det så langt tilbage som i 1971 og i Europa-Parlamentet i 1973, hvor de danske EF-parlamentarikere stemte for denne observatørstatus — så er det meget forkert, at dette ikke blev draget frem i markedsudvalget, hvor man så kunne diskutere sagen, når og inden den skulle frem for De Forenede Nationer.

Jeg kan tilslutte mig den kritik, som er blevet rettet fra hr. Ivar Nørgaards og fra hr. Maigaards side vedrørende det referat, vi har fået båndudskrift fra fra Ministerrådet. Jeg kan overhovedet ikke genkende det pålæg, vi gav ministeren, og som vi havde indtryk af at han naturligvis ville rette sig efter. Jeg kan ikke genkende dette pålæg i det indlæg, som ministeren dér holdt.

I øvrigt rejser dette spørgsmål igen problemet om fortrolighedsprincippet inden for EF. Det er ganske urimeligt, at man har fortrolige Ministerrådsmøder, at man dog ikke